

[Arbejdsministeren.]

konventioner, som vil kunne fremmes til folketingsbeslutning, og at en samlet oversigt over ILOs konventioner, og hvilke der er ratificeret fra dansk side, indeholdes i den seneste beretning her til folketinget om den internationale arbejdskonferences arbejde i 1969.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslaget til folketingsbeslutning

vedtoges enstemmigt med 127 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet arbejdsministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om udsendelse af frivillige til udviklingslandene.

(Lovforslaget (nr. 150) findes i tillæg A. sp. 3179, fremsættelsen i tidenden sp. 4192).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Niels Matthiasen: Dette forslag til lov om udsendelse af frivillige til u-landene har det begrænsede sigte, at det kun skal sikre en fortsættelse af udsendelsen af u-landsfrivillige i kalenderåret 1971; hvorefter det skal indarbejdes i den reviderede lov om teknisk samarbejde med u-landene, der må blive et resultat af den betænkning om Danmarks samarbejde med u-landene, som er blevet udarbejdet af det såkaldte Jens Christensen-udvalg.

Det ville være mærkeligt, om der ikke også i forbindelse med den del af u-landsbistanden, som omfatter udsendelsen af frivillige, skulle være delte meninger om nytten og rigtigheden heraf. Kritikerne peger på problemerne vedrørende forholdet frivillige kontra eksperter og vedrørende kvaliteten af de frivilliges uddannelse, og nogle kritikere mener, at vægten ved udvælgelsen af de frivillige i for høj grad lægges på ideale mellemfolkelige mål i stedet for på rent teknisk-økonomiske mål.

Der skal sikkert være noget i den rejste kritik, der er rigtigt, eller som har været det. Det skulle være utroligt, om der ikke

skulle blive begået fejl i de første år, man beskæftiger sig med et så stort og nyt arbejdsområde, som dansk u-landsbistand er. Men det vil dog være rimeligt at fremhæve, at en række forhold er blevet ændret undervejs. Stationering sammesteds af eksperter og frivillige søges undgået, der er sket en stærk ændring i betingelserne for at blive udsendt som frivillig til u-landene, der bliver stillet større krav i dag end tidligere, uddannelsen er væsentligt udbygget, og forberedelseskurserne er bedre end dem, der gives til de udsendte eksperter. Jeg tror, det er et meget væsentligt fremskridt, at uddannelsen af de frivillige er henlagt til Tanzania, hvor den kan foregå i et miljø og under betingelser, der svarer til dem, hvorunder de frivilliges arbejde skal udføres.

Det er nok troligt, at efterhånden som udviklingslandene får uddannet tilstrækkelig mange mellemteknikere, vil der være et faldende behov for udsendelse af frivillige; men foreløbig er denne situation ikke umiddelbart forestående, og ørligt og redeligt har jeg lidt svært ved at se, at der ikke i mange år fremover skulle være brug for såvel eksperter som frivillig bistand såvel af teknisk som af økonomisk art, hvis forholdene i udviklingslandene grundlæggende skal ændres.

Forudsætningen for udsendelse af frivillige skal naturligvis være klar, nemlig at der findes et behov, og at de frivillige kommer der efter ønske fra modtagerlandet. Det må også stå klart, at med hensyn til den teknisk-økonomiske målsætning vil selve den arbejdsindsats, der øves, være afgørende for de resultater, der kan nås. Men jeg har svært ved at se, at det skulle være forkert eller ødelæggende for resultaterne, hvis de frivillige samtidig skulle være påvirket af en ideal mellemfolkelig målsætning i deres arbejde — naturligvis ikke i form af en holdning, der missionerer; her kommer de gode, gamle industriland med mappen fuld af demokrati og samfundssystemer, som vi skal påtvinge eller bare forsøge at påtvinge udviklingslandene. Det er da muligt, at der er nogle frivillige, der er rejst ud med en sådan opfattelse; de har nok måttet erkende deres fejlvrudring. Men det er min bestemte opfattelse efter de beskedne erfaringer, som jeg har kunnet høste ved selvsyn i udviklingslandene, at flertallet er rejst af